

eul_wid: lea-ai

Ὀρφικά ποιήματα · Orphic Poems

On Stones

Περὶ λίθων

Period: Ἑλληνιστική Hellenistic

Dialect: Ἑπική Epic (Homeric)

Domain: Φιλοσοφία Philosophy

Format: Πραγματεία Treatise

¹ ΛΙΘΙΚΑ Δῶρον ἀλεξικάκοιο Διὸς θνητοῖσιν ὁπάσσαι κεκλόμενος Μαίης ἐριούνιος ἦλθε κομίζων υἱός, ὅπως ἂν ἔχοιμεν οἰζύος ἀτρεκές ἄλκαρ. Γηθόσυνοι δέχνησθε βροτοί—πινυτοῖσιν ἐνίσπω, οἷς ἀγαθὴ κραδίη καὶ πείθεται ἀθανάτοισι— νηπυτίοισι δ' ὄνειαρ ἀκήρατον οὐ θέμις εὐρεῖν. Τῷ δ' αὐτῷ καὶ πρόσθεν ἀγαλλομένους ἐπὶ δώρῳ υἱά τε Λητοῖδης ἀκεσίμβροτον ἀθανάτοισιν ἵξεν ἄγων ἐς Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἠδὲ σαόφρων Παλλὰς Ἀθηναίη λαοσσόον Ἡρακλῆα· ἄλτο δὲ καὶ Κρονίδης ταναὴν ὑπὲρ αἰθέρα Χείρων σευάμενος πρὸς Ὀλυμπον, ἐπεὶ μάθεν ἄμβροτα δῶρα. Ἀλλ' ἦτοι κείνους μὲν ἀμώμητοι Διὸς οἴκοι χαίροντες δέξαντο, θεηγενέων ὃχ' ἀρίστους ἡμῖν δ' ἐν γαίῃ κέλεται Χρυσόρραπις ὄλβῳ ζῶειν τερπομένοισιν, ἀπειρήτοισι κακότητος. Ὅν δέ κεν ἀνθρώπων πεπνυμένον ἦτορ ἀνώγει ἐς πολυήρατον ἄντρον ἐσελθέμεν Ἑρμείαο, ἔνθ' ὃ γε παντοίων ἀγαθῶν κατέθηκεν ὄμιλον, αἰψά κεν ἀμφοτέρησιν ὀνειδάτα πολλὰ κομίζων οἴκαδ' ἀποστείχοι προφυγῶν πολύδακρυν οἰζύν· οὐδέ ἐ νοῦσος ἄκικος ἐνὶ μεγάροισι δαμάσσει, οὐδ' ὃ γε δυσμενέων ποθ' ὑποτρέσσας μένος αἰνὸν ἄψ ἀναχωρήσει προλιπὼν ἐριγηθέα νίκη· οὐδέ οἱ ἀθλητῆρι κονισσαμένῳ ἐν ἀγῶνι ἀντιβίην τινα θυμὸς ἐφορμήσει μενεαίνειν, οὐδ' εἰ χάλκεα γυῖα καὶ ἄγναμpton σθένος ἀνὴρ ἄντικρυ στεφάνοιο πόθῳ κομίσας ἐριδαῖνοι. Ναί μιν καὶ θήρεσσιν ὀρεσκῶοισι λέοντα δεινὸν καὶ λαοῖσιν ἐοικότα δαίμονι τεύξω, καὶ οἱ καὶ βασιλεῦσι διοτρεφέεσσιν ὁπάσσω ρεῖα καὶ ἄλλοδαποῖσι μετ' ἀνθρώποισι τίεσθαι. Τὸν δὲ καὶ ἥϊθεοι τερενόχροες ἱμερτήσιν αἰὲν ἐφορμήσουσι περιπτύσσειν παλάμῃσι, καὶ μαλακὴ χρύσειον ἐπὶ λέχος αἰὲν ἐρύσσει ἄλληκτον κούρη ἐπιέμενη φιλότῃτος εὐχομένου τε πρὸς οὐατ' ἀφίξεται αἰὲν ἐόντων εὐχή, καὶ πόντοιο κυκλωμένου οὐκ ἀλεγίζων βήσεται ἐπὶ τραφερὴν χθὸν' ἀκυμάντοισι πόδεσσι.

² Τὸν καὶ ληϊστῆρες ἀνάρσιοι οἷον ἐόντα φεύζονται, καὶ δμῶες οἰόμενοι πατέρ' εἶναι τίσουσιν καὶ οἶκον ἐοῦ στέρξουσιν ἄνακτος. Ἰδμεναὶ αἶ κ' ἐθέλῃσι, δαήσεται, ὅσα τε φῶτες κρυπτάδια σφετέρησιν ἐνὶ φρεσὶ μηχανόωνται, ὅσα τε κεκλήγασιν μετὰ σφίσιν ἡεροφοῖται ἀνθρώποις ἄφραστον ἱακχάζοντες ἀοιδὴν, οἶωνοί, μέγαλοιο Διὸς κραιπνοὶ ὑποφῆται. Ῥοῖζόν τε στήσαι χαμαὶ ἐρχομένοιο δράκοντος εἴσεται ἠδ' ὄφρων ἰὸν σβέσαι ἐρπυστήρων.

(50) Δώσω οἱ καὶ φῶτα χόλῳ πίπτοντα σελήνης ρύσασθαι καὶ νοῦσον ἀταρτηρὴν ἐλέφαντος, καὶ ψυχὴν ἐλάσαι τεθνηότος, αἶ κεν ἐρεμνοῦ ἐξ Ἀΐδος προμολοῦσα ποτιχρίμπτωτο ἐκάστω. Ἄλλα ἀπειρέσιοι πολυμήτιος Ἑρμείαο δωτῖναι κομίσαντος ἐνὶ σπήλυγγι κέονται, ἄμβροτοι, ἀτρεκές, ρίμφα πρήσσουσαι ἕκαστα· τῶν ἡμίθεός τε καὶ ὄλβιος ὅς κ' ἐφίκεται.

- (50) Τὰς ἐμὲ κηρύσσειν λαοσσόος Ἀργεῖφόντης ἀνθρώποισιν ὄρινε, μελιγλώσσοιο κελεύσας φθόγγον ἀπὸ στήθεσφιν ἀοιδῆς γηρύσασθαι. Ἄλλ' οὐ πάγχυ βροτοῖσι σαοφροσύνης ἀλεγίζειν ἥμερος, αἶψα δέ, πρέσβα δημοσύνη, <σ> ἀτίουσιν. Μητέρα δ' ἡρώων ἀρετὴν ἀπάτερθε κλύνοντες προτροπάδην φεύγουσιν, ἀοσητῆρα δὲ μόχθον, μόχθον ἀοσητῆρα βίου μάλα πεφρίκασιν. Οὐδέ σφι κρείων ἐνὶ δώμασιν ὄλβος ὁμιλεῖ, οὐδέ τις οἶδε θεοῖς ὀαριζέμεν ἀθανάτοισιν· ἐκ δ' οἷ γε πτολίων τε καὶ ἀγρῶν ἤλασαν ἐσθλὴν — ᾧ δειλοί — σοφίην, Ἐριούνιον ὑβρίζοντες.
- (50) Ὡλετο δὲ προτέροις πεπονημένον ἡμιθέοισιν ἔργον· <ὀ> δ' ἀργαλέος καὶ ἀπεχθῆς αὐτίκα πᾶσιν, ᾧ κεν ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξωσι μάγοιο. Καί ῥ' ὁ μὲν <ἐν> κονίαισιν ὑπ' ἄορι κρατὸς ἀμερθεῖς λευγαλέω θανάτῳ διὸς φῶς ἐκτεάνυσται· οἱ δ' ἵκελοι θήρεσσιν, αἰδῖρις ἢ δ' ἀδίδακτοι, χήτεϊ δαιμονίῳ νοήματος, οὐθ' ὑπ' ἀρωγὴν θεσπεσίην φυγέτην ὀλεσιμβρότου ἐκ κακότητος, οὔτε τι θέσκελον ἔργον, ὃ κεν μάλα θαυμάζοιτο, ἴσας· ἀλλὰ σφιν νεφέλῃ πραπίδεςσι κελαινῇ ἀμφιπεριπλεχθεῖσα βαδιζέμεν ἀνθεμόεντα εἰς ἀρετῆς λειμῶνα πολυστεφάνοιο μεγάριε. Ἄλλ' ἐμέθεν στεῦμαι κειμήλια πειθομένοισιν ἀφνειοῦ χρυσοῖο πολὺ προφερέστερα δείξιν· φῶτα δὲ δίζημαι ταλακάρδιον, ὅς κεν ἐκάστου ἐμμεμαῶς πειρῶτο μενοιήσαι τε κάμοι τε, ὅς κε διδάσκηται καὶ ὅς εἰδότας ἐξερεΐνῃ. Οὐ γὰρ ἄτερ καμάτοιο τέλος μύθοισι καὶ ἔργοις εὐρύοπα Κρονίδης ἐθέλει δόμεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἐς δύσιν ἀσθμαίνοντες ἄν' αἰθέρα λαμπετόωσαν ἥελιον φαέθοντα ἐφ' ἄρματι πῶλοι ἄγουσι.
- (100) [Ἡ ὙΠΟΘΕΣΙΣ] Μᾶλλον ἐγὼ πινυτοῖο παραίφασιν ἀνέρος εὐρὼν τέρψομαι ἥπερ χρυσὸν ἀπάντων κοίρανον ἀνδρῶν. Ἡελίῳ γὰρ ἄγων ἱερήϊον ἀντεβόλησα ἀγρόθεν ἄστυδ' ἰόντι περίφρονι Θειοδάμαντι καὶ μιν ἐλὼν χερὶ χεῖρα προσηύδων ᾧ δ' ἐπέεσσιν· «Ἐς πόλιν, εἰ μὴ πάνπαν ἐπισπέρχουσιν ἀνάγκαι ῥηϊδίως, ᾧ ἑταῖρε, καὶ αὖριον ἔσσεθ' ἱκέσθαι· νῦν δέ σέ μοι στείχοντι μετ' εἰλαπίνην θεὸς αὐτὸς ὥρσεν ὑπαντιάσαι· τῷ μοι πρόφρων ὑπόνευσον ἐσπέσθαι· θυσίαι <δ> ἱεροπρεπέες τελέθουσιν, ἃς ἀγαθοὶ ῥέζουσι βροτοί· γάνυται δὲ φίλον κῆρ ἀθανάτων, εὖτ' ἄν σφι χοροὺς ἀνάγωσιν ἄριστοι. Ἄξω δ' οὐ μακρὴν ἐς ἀταρπιδόν· εἰσοράας γὰρ ἡμετέρων με κιόντα πρὸς ἀγρῶν ἀκώρειαν.
- (100) Ἐνθα νεογνὸς ἐὼν ἔτλην ποτε μοῦνος ἀνελθεῖν, λαιψηρῷ πέρδικε μετασπόμενος προφυγόντε· οἱ δ' ἦτο εἴως μὲν ἀκούων οὐνομ' ἕκαστος ἰστάμενος μίμνασκεν, ὀρεζάμενον δὲ δοκεύσας, πρὶν μάρψαι χεῖρεσσιν ἀλυσκάζων προφύγεσκεν.
- (100) Αὐτὰρ ἐγὼ σπουδῇ κεν ἐπὶ στόμα κάππεσον ἐλθὼν· ἂψ δ' αὖτις γαίηθεν ἀναΐξας ἐδίωκον. Ἄλλ' ὅτε δὴ κορυφὴνδε μετασπόμενος κίον ἄκρην, οἱ μὲν ἄρ' ἐξαπίνης ἰαχὴν ὀξεῖαν ὄρον τε αἰγανέης ἔσσυντο θοώτερον ἢ βελέμνου ὑψίκομον ποτὶ φηγόν, ἐπεσσύμενον προϊδόντε αἰνὸν ὄφιν, πετάσαντα γένυν πλείην θανάτοιο. Τὸν δ' ἐγὼ ἐγχιρμιφθεὶς ὑπεναντίον ἀΐξαντα οὐκ ἴδον· ὀφθαλμοὶ δέ μοι ὀρνίθων λελίνοντο· πρὶν περ ἀναστήσαντος ἀπὸ χθονὸς αὐχένα δεινὸν ἐφρασάμην ἤδη τε δέμας μεμαῶτα λαφύξαι. Ἐνθ' εἴ τις σπεύδοντα παλίσσυτον εἰσενόησεν, οὔτε με περδίκεσσιν ἀελλοπόδεσσιν ἔπεσθαι οὔτε με νηπιάχοισιν οἷσατο ποσὶ φέρεσθαι. Κέκλετο γάρ μοι δεῖμα τανύπτερον αἰετὸν εἶναι καὶ πνοιὴν ἀνέμου· παρὰ γὰρ ποσσὶν κακὸν ἦεν. Πολλάκι δ' εἵματος ἄκρου ἐπιψαύεσκεν ἀκωκαῖς καὶ κεν ὑπὲρ μοῖραν με πελώριος ἀμφέχανεν θήρ, εἰ μὴ μοι νόος ὥρτο θοῶς ἐπὶ βωμὸν ὀροῦσαι, τὸν ῥα παλαιότεροι Φαεσιμβρότῳ ἰδρύσαντο.
- (100) Τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ τρύφος αὔον ἐλαϊνέης ἐλέλειπτο σχίζης, ἣν τε μαρανθὲν ἀδηφάγον ἐξέλιπεν πῦρ· τὴν ἐγὼ ἀρπάξας ὀλοοῦ κατένωπα δράκοντος ἐστρέφθην. Μαίμησε δ' ὀρεσκῶου μένος αἰνὸν μάρνασθαι, μεμαῶτα ἰδὼν, εἰλεῖτο δὲ πυκνῶς γνάμπτων εὐκύκλως ταναὴν ῥάχιν· αὐτὰρ ἐπ' ἄλλω ἄλλος, ἔπειτα δέ τ' ἄλλος ἐλίσσομένου τροχὸς ἦεν· ἢ δ' ἔτι καὶ βωμοῦ ὑπὲρ αὐχένας

ἤέρταζε, συρίζων βοόωντος ἐμῆς πολὺ μείζον ἀϋτῆς. Καὶ τύπτων ἄρρηκτον ὄρεσκόωιο
κάρηνον ἀμφ’ αὐτῷ θραύεσκον ὑπέκφυρον ὄζον ἄκικυν· οὐδ’ ἄρα μόρσιμος ἦα δαφεινῷ θηρὶ
δαμῆναι. Τοῦνεκεν αἰπολίοισιν ἀπόπροθι βοσκομένοισιν ἐσπομένῳ δύο πατὴρ ἐμοῦ κύνε
κεκλήγοντα γνόντες ἐπεδραμέτην· μάλα γάρ σφισι μείλιχος ἔσκειν.

- (150) Οἱ μὲν ἄρ’ ὑλάσσοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ ὃ γ’ αἶψα ἀντίον ἔσσυτο τοῖν, ἐγὼ δ’ ἐς γαῖαν ὀρούσας
προτροπάδην, ὥς τίς τε Διὸς γαμψώνυχα φεύγων αἰετὸν ἐν πυκνιοῖσι λάθῃ θάμνοισι λαγῳός,
τῷ ἵκελος μήλοισι μιγείς ὀλοοῦ ἀπὸ θηρὸς ἐκρύφθη· μέσσοισιν ἐνὶ πτήξας ἐρίφοισιν. Ὅφρα
μὲν οὖν ἀκάκητα πατὴρ ἐμέθεν ζώεσκεν, αἰεὶ μόσχον ἄγεσκεν ἐμὸν πρὸς ἀμύντορα βωμόν,
τίνων Ἑλίων ζῳάγρια παιδὸς ἑοῖο. Αὐτὰρ ἐπεὶ Μοῖραί μιν ἀπήγαγον ἡλίοιο, αὐτὸς ἐγὼν
ἀγέληθεν ἐλάσσας πίονα μόσχον εἰαρινόν, θαλέθοντα νεήνιδος οὐθατὶ μητρός, ἔρχομ’ ἐς
ἀκρώρειαν, ἄγων χορὸν ἡδὺν ἐταίρων· σὺν δέ σφιν καὶ τῷδε δρακοντοφόνῳ κύνε βήτην
αὐτομάτῳ γλυκερὴ δὲ πέλει περὶ βωμόν ἄνακτος τερπωλὴ χλοερὸν τε πέδον μαλακαὶ τ’ ἔπι
ποῖαι καὶ λασίαις πετέλῃσιν ὑπο σκίῃ ἄγχι δ’ ἄρ’ αὐτῶν ὕδωρ ἀέναον λισσῆς ὑπὸ πυθμένι
πέτρης λευκὸν ἀναβλύζον κελαρύζεται εἵκελον ὥδῃ. Ἴομεν· οὗτοι δαῖτα θεῶν θέμις
ἀρνήσασθαι.» Ὡς ἐφάμην· ὃ δέ μ’ ὦδε προσήδα δαιμόνιος φῶς· Ἀλλὰ σε μὲν κρείων
Φαεσίμβροτος ἐξ ἀλεγεινῆς αἰὲν ἄγοι κακότητος ἀδακρύτοιο τε πέμποι ὄλβου πρὸς μέγα δῶμα
φιλοφροσύνης ἔνεκα σφῆς. Οὐδὲ μὲν οὐδέ γ’ ἐγὼ περ ἀμοιβῆς αὐτὸς ἀμέρσω· ἀλλ’ ἐπεὶ οὖν
ἄξων ἱερίον εἰσαναβαίνεις, ὅφρα τοι εὐχομένοιο κλύοι θεός, ἐγγυαλίζω.

- (150) [κρύσταλλος] Κρύσταλλον φαέθοντα διαυγέα λάζεο χερσὶ λᾶαν, ἀπόρροϊαν πυριφεγγέος
ἀμβρότου αἴγλης· αἰθεὶ δ’ ἀθανάτων μέγα τέρπεται ἄφθιτον ἦτορ.

- (150) Τόν κ’ εἴ περ μετὰ χεῖρας ἔχων περὶ νηὸν ἵκηαι, οὗτις τοι μακάρων ἀρνήσεται εὐχολῆσι.
Κέκλυθι δ’ ὅφρα μάθοις μένος ἀργεννοῖο λίθοιο· Εἰ γὰρ ἄτερ κρατεροῖο θέλεις πυρὸς ἐκ φλόγας
ὄρσαι κέκλωμαι ἀυαλέων μιν ὑπὲρ δαΐδων καταθεῖναι· αὐτὰρ ὃ γ’ ἡλίου κατεναντίον
αὐγάζοντος αὐτίχ’ ὑπὲρ δαΐδων ὀλίγην ἀκτῖνα τανύσσει· ἢ δ’ ὅτε καρφαλέης τε θίγῃ καὶ πίνος
ῥῆς, καπνόν, ἔπειτα δὲ πῦρ ὀλίγον, μετὰ δὲ φλόγα πολλὴν ὄρσαι· τὴν δ’ ἄρα φασὶ παλαιγενέες
ἱερὸν πῦρ.

- (150) Τάων οὐχ ἐτέρας μᾶλλον φλογὸς ἔλπομ’ ἔγωγε ἀθανάτοισι οὕτω κεχαρισμένα μηρία καίειν.
Πρὸς δ’ ἔτι τοι καὶ τοῦτο, φίλος, μέγα θαῦμα πιφαύσκω· αὐτόν, ὅτις πέλεται φλογὸς αἴτιος, αἶ
κε μάλ’ ὦκα ἐκ πυρὸς ἀρπάξης, ψυχρὸς πέλει ἀμφοφάσθαι· ἀμφὶ δὲ καὶ νεφροῖσι δεθεῖς
κάμνοντα σαώσει.

- (200) [γαλακτίτης] Δεύτερον εὐχομένῳ τοι ἀρηγόνα λᾶαν ὀπάσσω, θεσπεσίῳ γάλακτος ἐνίπλεον,
ἡὔτε μαζὸν πρωτοτόκου νύμφης ἢ μηκάδος οὐθατοέσεως· τόν ῥα παλαιγενέες μὲν ἀνακτίτην
ἀδάμαντα κλεῖον, ὅτι γνάμπει μακάρων νόον, ὅφρα θυηλὰς ἀζόμενοι ἐθέλωσιν ἐπιχθονίους
ἐλεαίρειν· οἱ δ’ ἄρα μιν λήθαιον ἐφήμισαν, οὐνεκεν αἰεὶ μεμνησθαι κακότητος οἴζυρῆς
ἀπερύκει θνητοὺς ἀθανάτους τε· νόον δ’ ἐριούνιον εἶναι θέλγει ἐποτρύνων ἀγανὰ φρεσὶ
βουλεύεσθαι. Ἄλλοι δ’ ἐσκέψαντο γαλακτίδα φέρτερον εἶναι κικλήσκειν πέτρην, ὅτι τοι
τρίψαντι γάλακτος ἐκπρορέει λευκοῖο πανεῖκελος ἔνδοθεν ἰχώρ. Πεῖρα δέ τοι καὶ τοῦδε
παρέσσεται, αἶ κ’ ἐθέλῃσθα.

- (200) Οὐθατα γὰρ μῆλων ὅτε κεν μινύθοντα ἴδῃαι, πῶς ἔρξεις, φίλε τέκνον, ἐπὶν ἐρίφοισι τεοῖσιν,
οὓς ποτε θῆρα πέλωρον ὑπεκπροφυγῶν ἰκέτευσας, τοῖσι παρασταίης τετληόσιν, οἱ δ’ ἐνὶ σηκῷ
ἀμφὶ σε λεπταλέοι γοερὸν περιμηκήσωνται· Τῶν μὲν ἀκηχεμένας ἐπιτέλλεο μητέρας αἶψα
λούειν πηγᾶν κυαναυγέσιν ἐν δίνῃσι· στήσας δ’ ἡλίου κατεναντίον ἀντέλλοντος, ἀγνίζειν
μὲν πρῶτον ἐποικόμενος περὶ πάσας, ἄλμην δ’ ἐν κρητῆρι καὶ ἄλφιστα λεπτὰ λίθοιο χευάμενος,
διὰ πῶϋ καὶ αἰγῶν ἔρχετο ὅμιλον, ῥαίνων καρποφόρῳ λάσιον κατὰ νῶτον ἐκάστης θαλλῶ· ταῖ δ’

ἄρα πᾶσαι ἰαίνόμεναι περὶ σηκοὺς ἐξαπίνης μετὰ τέκνα φερεγλαγέες στιχόωνται· οἳ δ' ἄρ' ὑπαὶ
μαζοῖσι κορεσσάμενοι γαλαθηνοὶ σκιρτηθῶν ἐξαῦτις ἀναμνήσονται ἄγέρωχοι. Σὴν δὲ
μελικρήτοιο μετὰ γλυκεροῖο μιγέντα ὄρνυε πινέμεναι νύμφην, ἵνα νήπιον υἷα μαστοῖσιν
μεθύοντα παρ' ἀενάοισι κομίζῃ. Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐχένι παιδὸς ἀερτάζουσα τιθήνη λαῶν, ἐρητύσει
κακομήτιος ὅσσε Μεγαίρης. Καὶ δέ σε <καὶ> βασιλῆες ἀμύμονες αἰδέσσονται ἐν χερὶ λαῶν
ἔχοντα, καὶ ἄπλετα φῦλ' ἀνθρώπων· ἀθάνατοι δὲ μάλιστα θεοὶ καταθύμια σεῖο πάντα
τελευτήσουσιν ἐπ' ἀράων αἶοντες.

(200) Χρὴ δὲ καὶ εὐπέταλον τετραυγέα λαῶν ἔχοντας ἀρᾶσθαι παρὰ βωμὸν ἐναιρομένης ἐκατόμβης.

(200) [ἀχάτης] Εἰ καὶ δενδροφύτοιο φέροις τρύφος ἐν χερὶ πέτρης, μᾶλλον κεν θάλποιτο θεῶν νόος
αἰὲν ἐόντων. δένδρεα γὰρ μάλα πολλὰ κατόψεαι, ὥς ἐνὶ κήπῳ ἀνθεμόεντι, κλάδοισιν
ἐπασσυτέροις κομόωντα. Τοῦνεκά οἱ καὶ φῶτες ἀχάτη δενδρήεντι θῆκαν ἐπωνυμίην, ὅτι οἱ τὸ
μὲν ἔπλετ' ἀχάτου, ἄλλο δ' ἔχει λασίης ὕλης δέμας εἰσοράασθαι. Τὸν δὲ τεοῖσι βόεσσιν
ἀνασχίζουσιν ἄρουραν ἀμφὶ κέρα δοιῶ βαλέειν ἢ καρτερόν ἀμφὶς ὦμον ἀροτρεύοντος ἀτειρέος
ἀγροιώτου· καὶ κεν ἀπ' οὐρανόθεν σταχυοπλόκαμος Δημήτηρ μεστὸν ἴοι φερέκαρπον ἐς
αὐλακα κόλπον ἔχουσα.

(200) [περὶ κέρατος ἐλάφου] Σκέπτεο καὶ θηητὸν ἔχων ἐλάφοιο πέλαζε ἀθανάτοισι κέρας· ποτὶ γὰρ
νόος οὐραυνίωνων μειδιάει φύσεως πολυδαιδάλου ἔργον ἰδόντων· ἦτοι μὲν κέρας ἐστί,
τανάυποδος οἷα φύονται ἐκ κεφαλῆς ἐλάφοιο· φύει γε μὲν οὐ ποτε κόρη πέτρην, ἀλλ' ἔμπης
πέλεται κρατερὴ τό γε πέτρη.

(250) Οὐδέ κεν ἂν γνοίης, κέρας ἀτρεκές ἢ λίθος ἐστί, πρὶν κέ μιν ἀμφαφῶν εὖρης νημερτέα λαῶν.
Αἰεὶ τοι θήσει λασίην ἐπὶ κράτι λάχνην, εἰ καὶ ψεδνοκάρηνος ἔοις· εἰ γὰρ μιν ἐλαίῳ
τριβόμενος χρίοις κροτάφους πάντ' ἤματα σεῖο αἰψ' ἀδιναι περὶ βρέγμα τεὸν τρίχες ἀνθήσουσι.
Πρωτόγαμον δ' αἰζήδος ἄγων ἐς δέμνια κούρην τερπωλῆς ἐρατῆς ἐπιμάρτυρα τόνδε φέροιτο
λαῶν· ὃ δ' ἀρρήκτοισιν ὁμοφροσύνησιν ἅμ' ἅμφω ὕστατον ἐς γῆρας καὶ ἐς ἤματα πάντα
καθέξει.

(250) Ποιμένι δ' ἀγραύλων ταύρων, Διὸς αἰγιόχοιο υἱεὶ κισσοχίτωνι, λίθον καταθύμιον εἶναι
βάρβαρον ἀγγέλλω, Συριηγενέος κελαδεινοῦ ὕδασιν Εὐφρήταο διαινόμενον ζαμίλαμπιν· ὅς τοι
φυταλιῆς ἔνεκεν ῥέξαντι θυηλὰς κλήμασιν αὐτίκα σεῖο φερεσταφύλοισιν ἄλωήν ἀμφιέσας,
πολλὸν τοι ἀφύσσασθαι μέθου δώσει.

(250) [Ἰάσπης] Καὶ γλαφυρὴν κομίσας ἐαρόχροον αἶ κεν Ἰάσπιν ἱερά τις ῥέξῃ, μακάρων ἰαίνεται ἦτορ,
καὶ οἱ καρφαλέας νεφέλαις κορέσουσιν ἀρούρας· ἦδε γὰρ αὐχμηρῆσιν ἄγει πολὺν ὄμβρον
ἀρούραις. Λύχν 1, <σὺ> δ' ἐκ πεδίου ρόθιον τ' ἀπόεργε χάλαζαν ἡμετέρου καὶ κῆρας, ὅσαι
στιχόωνται ἐπ' ἀγρούς· καὶ σε γὰρ ἀθανάτων φιλέει νόος, ἐκ δ' ἄρα βωμῶν ἡὔτε περ
κρύσταλλος ἄνευ πυρὸς ἐκ φλόγα πέμπεις· ἐν δέ σοι ἀντίπαλον κεῖται μένος· ὁπότε δὴ πῦρ
νηδὺν ἀμφιέσῃσιν ἐνιπλείοιο λέβητος, ψυχρὸν ἐπειγομένοιο πυρὸς μένει ἔνδοθεν ὕδωρ· εἰ δέ
τις ἐν ψυχρῇσι λίπη κονίησι λέβητα, παφλάζει κρατεροῖο κυκώμενον ἔνδοθι χαλκοῦ.

(250) [τόπαζος] Ἐσθλοὶ δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσι καὶ ὑαλοειδέες εἶναι κλείονται θνητοῖσι θυηπολέουσι τόπαζο
1.

(250) [ὀπάλλιος] Φημὶ δὲ τοι τέρπειν καὶ ὀπάλλιον οὐρανόωνας ἀγλαόν, ἱμερτοῦ τέρενα χροά παιδὸς
ἔχοντα· καὶ ἐ καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἀοοσητῆρα τετύχθαι.

(250) Καὶ πίτυος δακρυόισι λίθου μένος ὀψιανοῖο καὶ σμύρνην μίσγειν εὐώδεα καὶ φολίδεσσιν
ἀργυφέαις λεπιδωτὸν ἀποστίλβοντα κελεύω. Αὐτίκα γὰρ τοι ταῦτα πυρὸς καθύπερθε πάσαντι
ἀθάνατοι δώσουσι θεοπροπίας ἀγαθῶν τε ἐσομένων λυγρῶν τε· καὶ εἴσεαι ἄσ' ἐθέλησθα.

(300)

καὶ νεύρων ἀλεγεινὰ πάθη λεπιδωτὸς ἀμύνει. Δοιὼ δ' Ἑλίου χρυσότριχε λᾶε πέλονται, ἄμφω
θεσπεσίῳ θάμβος δέ τοι ἔσσετ' ἰδόντι. Ἀμφοτέροις ἀκτῖνες ἐτήτυμοι ἐμπεφύασιν, ὀρθαί,
λαμπετώσας· ἰδεῖν γε μὲν οἶον ἔθειραι, εἶδος δέ σφι λίθων ἄλλων· τὸν μὲν τε νοήσεις
κρύσταλλον λευκὴν· εἰ δ' οὐκ ἔχεν ἔνδον ἐθείρας, κρύσταλλός κεν ἔην· ὃ δὲ χρυσολίθῳ δέμας
ἄντην εἴκελος εἰσιδέειν· εἰ δ' οὐκ ἔχεν οὐδ' ὃ γ' ἐθείρας χρυσόλιθός κεν ἔην· ἀτὰρ ἐσθλὴ φημι
τετύχθαι. Ἐν γάρ σφιν μέγα δὴ τι φερέσβιος ἔμβαλε πνεῦμα Ἥελιος, ῥέζειν ἐρικυδέας αὐτίκα
φῶτας σεμνοτέρους τ' ἰδέειν· καὶ τοι σέβας ἔσσεται αὐτῶν. Αἶψα γὰρ ἡρώων σφιν ἐπέρχεται
εἶδος ἀγαυόν, οἳ κε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπισταμένως φορέωσι.

(300) [μαγνήτις] Τόλμα δ' ἀθανάτους καὶ ἐνὲ μιλίσσεσθαι μαγνήσῃ τὴν δ' ἔξοχ' ἐφίλατο θούριος
Ἄρης, οὐνεκεν, ὁπότε κεν πελάσῃ πολιοῖο σιδήρου, ἥντε παρθενικὴ γλαγερόχροα χερσὶν
ἐλοῦσα ἥϊθεον στέρνῳ προσπύσσεται ἱμερόντι, ὥς ἢ γ' ἀρπάζουσα ποτὶ σφέτερον δέμας αἰεὶ
ἄψ· πάλιν οὐκ ἐθέλει μεθέμεν πολεμιστὰ σίδηρον. Ἦτοι μὲν μὴν φασὶ καὶ Ἥελιοιο πέλεσθαι
ἀμφίπολον κούρης, ὅτε κεν θέλγητρα παλύνῃ· καὶ μιν ὑπέρθυμος τεκεοκτόνος Αἰήταο κύδηνεν
κούρη πολυμήχανος. Αὐτὰρ ἔγωγε σῆς ἀλόχου κέλομαί σε δαήμεναι, εἰ ἔθεν ἀγνὸν ἀνδρὸς ἀπ'
ἄλλοτρίοιο λέχος καὶ σῶμα φυλάσσει. Ἐς γάρ μιν κομίσας, ὑπὸ δέμνια κάτθεο λάθρη, χεῖλεσιν
αἰδῶν θελξίμβροτον ἀτρέμας ὥδῃν· ἥ δὲ κατακνώσσοι καὶ ἡδέϊ περ μάλ' ἐν ὕπνῳ, ἀμφὶ σε
χεῖρ' ὀρέγουσα ποτιπύσσειν μενεαίνει· εἰ δέ ἐ μαχλοσύνησιν ἐλαύνει δι' Ἀφροδίτη, ὑψόθεν ἐς
γαῖαν τετανύσσεται ἐκπροπεσοῦσα.

(300) Καὶ δοιὼ μάγνησαν ἀδελφειῷ φορεόντων, θυμὸν ἀπειρεσίης φυγέειν ἔριδος ποθέοντε· καὶ
λαοὺς ἀγορήνδε συναγρομένους ὅπῃ καλῇ θέλξεις ἐν στήθεσσιν ἄγων μελιγδέα πειθῶ. Καὶ τοι
πολλὰ κεν ἄλλα δυνησόμενος καταλέξαι θέσκελα τοῖο λίθοιο, τί τοι πλέον οὐρανίωνων
φθέγγωμαι; Τῶν αἶψα καὶ ὑπόθι περ μάλ' ἐόντων ἦτορ ἐπιγνάμπει καὶ ἐφέλκεται, ὄφρα κε
σεῖο ὦκα μάλ', ὥστε τοκῆς, ἐέλδωρ ἐκτελέσωσιν. Ἀλλ' ἦτοι τάδε μὲν καὶ ἐπαυτίκα πειρηθῆναι
πάντα μάλ' ὅς' ἀγόρευσα, παρέσσεται, εἴ κ' ἐπὶ βωμὸν ἔλθωμεν· καὶ γάρ τοι ἐπισπόμενός μοι ὃ
γ' ἀνὴρ ὥμοισι κρατεροῖσι λίθων φέρει αἰόλον ὕλην. Νῦν δ' ἐπεὶ ἀτραπιτοῖο πολὺ πλέον ἄμμι
λέλειπται, σεῖο δ' ἔτι κραδίην κλονέει μέγα δέργμα δράκοντος, μάνθανε καὶ δολιχῶν ὄφρων μὴ
δειδέμεν· ἰοὺς τρῖψαι γὰρ λεπτήν ὀφειήτιδα κέκλεο πέτρην, ἣν ποτέ τις κρατεροῖσι πεπαρμένος
ἔλθῃ ὁδοῦσι, καὶ μιν ἐφ' ἔλκεϊ πάσσε· καὶ ἀτρεκέες ἔσσετ' ὄνειαρ.

(300) [ὀστρίτης] Σὺν δὲ καὶ ὀστρίτην οἶνῳ λίθον ἐντρίψαντας ἀκρήτῳ κέλομαι πίνειν ὀδυνήφατον
εἰδώς. Καὶ σέο, δαιμονίη, μεμνήσομαι αὐτίκα, πέτρη, αὐτοκασιγνήτη πολιῆς καὶ ὁμώνυμ'
ἐχίδνης· ἥ ῥά ποτ' εἶναετὴ λώβην ἀμενηνὸν ἔθηκας ῥίμφα Φιλοκτῆταο Μαχαονίης ὑπὸ τέχνης.

(350) Οὐ μὲν πως κείνην Ποιάντιος ἔλπετο θυμῷ νοῦσον ὑπεκφεύξεσθαι ἀταρτηρήν, ποθέων περ·
ἀλλ' ὃ γ' ἀλεξικάκοιο μαθὼν πατρὸς ἀρωγὴν, λᾶαν, ὅτις κ' ἀκέοιτο, βαλὼν ἐπὶ φάρμακα
μηρῷ, σεῦεν ἐπὶ Τρώεσσιν Ἀλεξάνδροιο φονῆα· τὸν ῥα μεθ' ὑσμίνην ἦκειν ποσὶν ἀρτεμέεσσι
Πριαμίδης Πάρις αὐτός, ἀποθνήσκων περ, ἀπίσται. Ἔκτανε δ' ἡπεροπῆα Πάριν Ποιάντιος ἥρωος,
κεκλομένου Δαναοῖς Ἑλένου Τροίηνδε κομίσσαι λοιγὸν ἀδελφειοῖο μαιφόνον ἐκ Λήμνοιο.

(350) Τῷ γὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἔχειν λίθον αὐδήεντα δῶκε, σιδηρίτην νημερτέα· τὸν ῥα βροτοῖσιν
ἦνδανεν ἄλλοισιν καλέειν ἔμψυχον ὀρεῖτην, γυρόν, ὑπότρηχυν, στιβαρόν, μελανόχροα,
πυκνόν· ἀμφὶ δέ μιν κύκλῳ περὶ τ' ἀμφὶ τε πάντοθεν ἴνες ἐμπερέες ῥυτίδεσσιν ἐπιγράβδην
τανύονται. Ἦματα μὲν τρί' ἐφ' ἐπτὰ βίην Ἑλένοιο πέπυσμαι θηλυτέρης τε λέχος φεύγειν καὶ
κοινὰ λοετρά, καὶ μίμνειν ἀμίαντον ἐδωδῆς ἐμψύχοιο· ἀενάῳ δ' ἐνὶ πέτρῳ ἐχέφρονα πίδακι
λούων, φάρεσιν ἐν λιπαροῖσιν, ἄτε βρέφος, ἀλδήσασκε, καὶ θεὸν ὥς ἐπ' ἀρῇσιν ἀρεσσάμενος
θυσίῃσι λᾶαν ὑπερμενέεσσιν αἰοδαῖς ἔμπνοον ἔρδεν. Ἐν καθαρῷ δὲ φάος μεγάρῳ λύχνοισιν
ἀνάπτων, χερσὶν ἑαῖς ἀτίταλλε θεοῦδ' ἀείρων, μητέρι νήπιον υἱὸν εἰκὼς δὴ <ν>

κατεχούση. Καὶ σὺ δ', ἐπὴν ἐθέλης ὅπα δαιμονίην ἐπακοῦσαι, ὧδ' ἔρδειν, ἵνα θαῦμα μετὰ φρεσὶ
σῇσι δαείης· ὁππότε γάρ μιν πάγχυ κάμης ἐνὶ χεῖρεσι πάλλων, ἐξαπίνης ὄρσει νεογιλοῦ παιδὸς
αὐτήν, μαίης ἐν κόλπῳ κεκληγότος ἀμφὶ γάλακτι. Χρὴ δέ σε τετληῶτι νόῳ <ἐνι> αἰνέμεν
αἰεὶ μὴ πως ἡπεδανοῖο λυθεῖς ὑπὸ δείματος ἔξω ἐκ χειρῶν οὐδάσδε βαλὼν χόλον αἰνὸν ὀρίνης
ἀθανάτων. Τόλμα δὲ θεοπροπίην ἐρεεῖν· πάντα γὰρ ἐξερέει νημερτέα. Καὶ μιν ἔπειτα
πλησίον ὀφθαλμῶν, ὅτε κεν λήγῃσι, πελάσσας, δέρκεο· θεσπεσίως γὰρ ἀποψύχοντα νοήσεις.
Τῷδε μὲν Ἀτρεΐδῃσιν ἀλώσιμον ἔφρασε πάτρην Λαομεδοντιάδης, φοιβήτορι λαΐπιθήσας.

(350) Σοὶ δέ τι καὶ σθένος ἄλλο σιδηρίταιο πιφαύσκω· ἐρπετὰ γὰρ δὴ πάμπαν ὑποτρομέοντι ἔοικας.
Σεῖο δ' ἔχεν πολὺ μείζον ἀκοιμήτοιο νόοιο δεῖμα Φιλοκτήτης, μεμνημένος αἰὲν ἐχίδνης.
Τοῦνεκα Πριαμίδαο σαόφρονος οὐ ποτε νόσφιν ἤθελεν ἔρχεσθαι, γουνούμενος, ὄφρα τιν' εἴπῃ
θαλπωρὴν, εἴ περ ποτ' ἐπὶ χθόνα μητέρα θηρῶν ἔρχεται, πῶς κεν πολὺν γένος ἐκπροφύγῃσι.
Τῷ δ' ὅ γε Λητοῖδην ἐπέων ἐπιμάρτυρα Φοῖβον κικλήσκων ἀγόρευε, τὰ δὴ νῦν σοι καταλέξω.

(400) Εὐτέ με παῖδ' ἐδίδασκεν Ἀκειρεκόμης ἀγορεύειν μαντοσύνας, μέγαν ὄρκον ἐκέκλετο πρῶτον
ὁμόσσαι, ψευδέα μὴ ποτε μῦθον ἐνισπέμεν ἀνθρώποισι. Τοῦνεκεν ἀτρεκέως μάλα τοι ἐρέω τὰ
ἕκαστα.

(400) Φράζεο νῦν, ἥρως ἐκατηβόλε, μῦθον ἐμεῖο.

(400) Αὐτὴ γαῖα μέλαινα πολυκλαύτοισι βροτοῖσι τίκτει καὶ κακότητα καὶ ἄλγεος ἄλκαρ ἐκάστου·
γαῖα μὲν ἐρπετὰ τίκτε, τέκεν δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀρωγὴν· ἐκ γαίης δὲ λίθων πάντων γένος, ἐν δ' ἄρα
τοῖσι κάρτος ἀπειρέσιον καὶ ποικίλον· ὅσα δύνανται ρίζαι, τόσσα λίθοι· μέγα μὲν σθένος
ἔπλετο ρίζης, ἀλλὰ λίθου πολὺ μείζον· ἐπεὶ μένος ἄφθιτον αἰεὶ γεινομένῳ μήτηρ καὶ ἀγήραον
ἐγγυάλιξεν· ἥ δὲ καταθνήσκει τε, μινυνθάδιον θαλέθουσα, καὶ τόσον αὐτῆς καρπός, ἐφ'
ὁπόσον ἔμπνοός ἐστιν· εἰ δέ κ' ἀποπνεύσῃ, τίς ἔτ' ἐλπωρὴ παρὰ νεκρῆς; Ἐν μὲν δὴ βοτάναις
ἄγυριν λυγρῶν τε καὶ ἐσθλῶν δῆεις, ἐν δὲ λίθοις ἄτην οὐ ρεῖά κεν εὖροις. Ἦτοι ὅσαι βοτάναι,
τόσσοι λίθοι. Ἀλλὰ σύ γ' ἥρως, λαΐσιδηρίτη πεφυλαγμένος, ἐρπετὰ πάντα θαρσαλέως, εἰ καὶ
τοι ὁμιλαδὸν ἀντιώσιν, ἔρχεσθαι διὰ μέσσα, κελαινῆς οὐκ ἀλεγίζων λώβης· οὐ γὰρ ἔτι σφι
θέμις μεμνησθαι ὁδόντων, οὐδ' εἴ κεν στείχοντος ἐνιχρίμπτοιτο πόδεσσιν. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ
μένειν περ ἔτι προφανέντα δύνανται, ἀλλὰ μετὰ σφισι θάμβος, ἐλαυνομένοισι δ' ὁμοῖα
ἔσσουνται· τὰ δὲ καὶ περ ἐναντίον ἀΐξαντα, ἂψ ὀπίσω παλίνορσα μεθερπύζειν μενεαίνει· καὶ
σφισιν ἐξαπίνης ρόθος ἴσταται, οὐδέ τι πρόσσω νίσσεται, ἀλλ' ὀρέγοντα πέλας περιμήκεα
δειρὴν γλώσσησιν μεμάσσι περισσαινέειν σκύλακες ὥς. Πολλάκι καὶ κατέδαρθε δαφνοῖν ἄγχι
δρακόντων ἀμφὶ κυνηγεσίῃσι μένων ἐν τάρφεσιν Ἰδῆς θηρητῆρ Εὐφορβος ἀρωγῇ τῇδε
πεποιθώς. Δῶκα γὰρ ἀντομένῳ λίθον ἱερόν· οὐδέ ποτ' αὐτῷ ἐκ μάλα περ πολλῶν ἐλθεῖν
κατεναντίον ἔτλη. Τέρπετο δ' Εὐφóρβῳ περικαλλεῖ φέρτατος ἀνδρῶν αἰχμητῆς Μελάνιππος,
ἀνεψιὸς ἐσθλὸς ἐμεῖο, εἶδος ἀμώμητον καὶ <ἐπ'> εἶδεῖ κάρτος ἄρειον αἰζηοῦ ποθέων
δουρικλυτοῦ, εὐπλοκάμοιο.

(400) τοῦνεκα καὶ μετὰ θῆρας ἀλωμένου οὐ ποτε νόσφιν ἔσθενεν Εὐφóρβοιο μένειν Ἰκετάονος υἱός·
ἀλλ' αἰεὶ λασίοισιν ἐν οὖρεσιν ἀντιθέοιο καγχαλῶν κούροιο μετ' ἵχνια σύν τε κύνεσσιν ἔσπετο
σύν θ' ἐτάροις ἔθελέν τέ οἱ οἶος ἔπεσθαι.

(450) Ἦ μὲν κέν μιν πολλὰ πατὴρ μενεαίνεν ἐρύκειν, ἀσχαλῶν ἐὼν υἱὰ φίλον θήρεσσι μάχεσθαι· καὶ
Πριάμοιο βίῃ μιν ἐρήτυεν· οὐδ' ὅ γε θυμῷ πείθετο. Τίς κ' ἐθέλεσκε τότε Εὐφóρβοιο λιπέσθαι;
Ῥεῖά γε μὴν ἀέκοντα μέλας ἠρύκακεν ὕδρος, νέρθεν ὑπὸ κνήμην ὀλεσίμβροτον ἰὸν ἐλάσσας·
τὸν μὲν ἔπειτ' ὁλοὴ νόσος ἔλλαβεν, οὐνεκ' ἔμελλεν αὐθι λελεΐψεσθαι, τό ρά μιν καὶ μᾶλλον
ἔτειρεν. Οἰκτεῖρων δ' ὀρέγοντα χέρας ποτὶ γούνατ' ἐμεῖο, αὐτοῦ τοῦδε λίθοιο διατρίψαντα
κέλευσα λεπταλέην ἄχνην ἐπιπασσέμεν ἔλκει λυγρῷ· καὶ ρά μάλ' αὐτίκα φῶτα κραταιή

κάλλιπε νοῦσος. Τοῖον γαῖα βροτοῖσιν ἀρηγόνα τίκτεν ὀρείτην, ὅστε καὶ οὐταμένοις ἄκος
ἥρώεσσι κομίζει καὶ στείρῃσι γυναιξὶ τεκεῖν φίλα τέκνα δίδωσι.

(450) Ποικίλα γὰρ θνητοῖσι λίθους ἔρδειν ἀγορεύω. Ὡς καὶ ἐῖς ποτε μητρὸς Ἀβαρβαρέης ἐπακούσας,
ἀνδρῶν εὖ μάλα νοῦσον ἐπισταμένης ἀκέσασθαι, Βουκολίδης Εὐφορβος ἀγαυοῦ φάσκειν
ὀφίτου φάρμακα μὴ μούνων ὄφρων κατένωπα δύνασθαι, ἀλλὰ καὶ ὀφθαλμοῖσι φέρειν φάος
ἡδὲ βαρεῖαν ἐκ κεφαλῆς ἔλκειν ὀδύνην· ἥδη δέ τιν' ἀνδρῶν οὖασι δηθύνοντα καθήρας ὥπασεν
αἶψα καὶ δὴ καὶ λεπτῆς ἐρήκοον ἔμμεν αὐτῆς. Ἦδη καὶ τινα φῶτα χόλῳ χρυσέης Ἀφροδίτης
ἔργα πρὸς ἱμερόεντα γάμων ἀμνηνὸν ἐόντα μεμνήσθαι φιλότῃτος ἀκεσάμενος προΐαλλεν.
Ἐν πυρὶ δ' εἴ κε βάλης μιν, ὀδωδὴν ἐρπετὰ τοῖο φεύζεται, οὐδ' ἔτι πῶ μενέει σχεδόν, οὐδ' ἐνὶ
χειρῇ.

(450) [γαγάτης] Φεύγει καὶ κνίσσῃσι γαγάτην ὀρνυμένησι, τείροντα θνητοὺς ἐχεπευκέϊ πάντας
αὐτμῇ. χροῖην δ' αἰθαλόεις, πλατύς, οὐ μέγας ἔπλετ' ἰδέσθαι, καρφαλέη δ' ἵκελον πεύκη φλόγα
δῖαν ὀρίνει. ἀλλ' ὀλοὸν ποτὶ ῥῖνας ἄγει μένος· οὐδέ τι φῶτες λήσονθ' ὦν κ' ἐθέλοις ἱερὴν ἀπὸ
νοῦσον ἐλέγξει.

(450) Γνάμπει γὰρ σφεας αἶψα χαμαὶ προπρηνέας ἔλκων· οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ σφετέρου πεπαλαγμένοι
ἀφλοισμοῖο στρωφῶντ' ἔνθα καὶ ἔνθα κυλινδόμενοι κατὰ γαῖαν. Τοῖσι δέ χωομένη φρένα
τέρπεται, ὁππότ' ἴδῃσι πῆματα πάσχοντας κεραὴ πόδας ὠκέα Μῆνη.

(450) Θηλυτέρη δ' εἴ κεν πολυφάρμακον ἀμφιβεβῶσα καπνὸν ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἀναΐσσοντα
δέχηται, ἀθρόος ἔνδοθεν ὦκα μέλας καταλείβεται ἰχώρ, ὅστε γυναικοφόνος νεάτῃ μίμνων ἐνὶ
γαστρὶ κέκληται. Τότε δ' αὐτὸν ὑπὸ πνοιῇσι λίθοιο δερκομένη γάνυται τις ἐῖς θολὸν
ἐκβλύζοντα νηδύος· ἐκ γὰρ νοῦσον ἀπειρεσίην ἀλεείνει. Ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τοῖσι γαγάτην
θέσκελα ῥέζειν οἶδα· σὲ δὲ κνίσσῃσιν ἐλαύνων ἐρπετὰ τέρψει.

(450) [σκορπίος] Σκορπίε, σεῖο δὲ λᾶαν ὁμώνυμον ἔμμεναι ἥρως ἀγλαὸς Ὠρίων οὐκ ἔκλυεν· ἦ γάρ,
οἶω, πικρῇσιν τότε γυῖα πεπαρμένος ἀμφ' ὀδύνησι, μᾶλλον σφωϊτέρων κεν ἔχειν ἐθέλεσκε μιν
ἄστρων.

(500) [κορυφώδης] Οὐδ' ὃ γε κορσῆεντα λίθον κλύεν, οὐνεκα μιχθεῖς δριμέϊ σὺν σκορόδοιο καρήατι,
τοξευτῆρα ἠπεδανῶν ὥκιστα βελέμνων σκορπίον εἵργει. Τὸν μὲν ἐγὼ κόρση μάλ' ἐοικότα φημὶ
βροτείῃ παύειν, ὅξυτάτῳ τετριμμένον ἄμμιγα Βάκχῳ, ἀμφίπολον θανάτοιο κελαινῆς ἀσπίδος
ἰόν. Μέτρῳ δ' ὅς κεν ἴσω μίξῃ ῥοδόεντος ἐλαίου, κόψας ἐκ πυρὸς ὀπτόν, ἐν αὐχενίαις ὀδύνησιν
ἄλκαρ ἄγει· μέλιτος δὲ μέτα γλυκεροῖο κερασθεῖς ὕδατος ἀτηρὴν ὀλέκει κατὰ γαστέρος ἰλύν, ἢ
τε καταίγδην ὑπὸ νέρτερα νηδύος ἀνδρῶν δυομένη φέρει ὄγκον ἀεικέα βουβώνεσσιν.

(500) [κουράλιον] Ἴσθι δ' ἀμαλδύνειν σκορπήϊα κέντρα δύνασθαι καὶ Περσηϊάδαο μένος μέγα
κουραλίοιο ἡδὲ παλαμναίην ἀνεμώλιον ἀσπίδα θεῖναι. Τοῦδε δέ μοι πάντων περιώσιον, ὅσσα
φύονται, Φοῖβος ἀκειρεκόμης φύσιν ἔμμεναι ἐξ ἐτέροιο μυθεῖτ' εἰς ἕτερον στρωφωμένου εἶδος
ὃ τίς τοι ψευδὸς κεν φαίῃ· τὸ δ' ἐτήτυμον οἶδα τετύχθαι. Χλωρὴ γὰρ βοτάνη πρῶτον φύει, οὐδ'
ἐνὶ γαίῃ, ἣν γε φυτῶν ἴσμεν στερεὴν τροφόν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ ἀτρυγέτῳ, ἵνα φύκι, ἵνα βρύα
γίνετ' ἐλαφρά.

(550) αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἔλθῃσι μαραιομένη ποτὶ γῆρας, ἥτοι μὲν οἱ φύλλα περιφθινύθουσιν ὕφ' ἄλμης·
αὐτὴ δ' ἐν βένθεσσιν ὑπὸ φλοίσβοιο θαλάσσης νήχεται, ὄφρα ἐ κύματ' ἀποπτύσῃ αἰγιαλόνδε.
Ἐνθα δ' ἄρ' ἐξαπίνης μιν ἀναπλησθεῖσαν ὑπ' αἶθρην βάζους, οἱ περ ἴδοντο, κρατυνομένην
ὀράσθαι. Δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα πάγῳ περιπαχνωθεῖσα πετροῦται, καὶ χερσὶν ἐν ὀκριόντα
τεῖσιν ἀμφαφάεις λίθον, ὃς πρὶν ἔχων ὑγρὸν δέμας ἦεν. Σχῆμα μὲν οὖν βοτάνης ἔτι οἱ μένει,
οἷον ἔην περ, οἱ τε κλάδοι, ὅσα τέ σφιν ἀκρόδρυα προσπεφύασιν, ἢ τέ οἱ ἐβλάστησε καὶ ἐτράφη
εἶν ἀλλ' ῥίζα, φλοιὸς θ' ὅσπερ ἔην· φλοιὸς δὲ γε λάϊνός ἐστι. Τερπωλὴ δ' ἡδεῖα θεωμένου ἐς

φρένα σεῖο βήσεται· ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα τί μοι θέλγητρον ἰδόντι αἰὲν ἐπὶ πραπίδας καταλείβεται· οὐδὲ δύνανται ὅσσε κορεσθῆναι θευμένου, ἀλλὰ με θάμβος σεύεται ἐν στέρνοισιν οἴόμενον τέρας εἶναι· καὶ οἱ πιστεύων περ ἔολπα μιν εἶναι ἄπιστον. Ἄλλ' οὐ Γοργεῖν μὲν ἐτώσιος ἀνθρώποισι σμερδαλέην κεφαλὴν φάτις ἔμμεναι· οὐδ' ἄρα Περσεὺς ὠκυπέτης πέλεται ψευδὲς τέρας ἡγήσασθαι. Γοργόνα γὰρ Περσῇ δρακοντοέθειραν ἀκούεις Ἄτλαντος νεάτοισιν ὑπὸ κρημνοῖσι δαμῆναι, παρθένον ἀργαλέην, ἐρεβώπιδα, κῆρα μέλαιναν ἀνθρώπων, οἷσιν κεν ἐπ' ἀνδροφόνῳ βάλεν ὅσσε· οἱ μιν δεῖμα πέλωρον ἀσχετον ἀθρήσαντες αἴσῃ λαϊνὴν τεθνηότες ἐστήκασιν. Τὴν δ' οὐτ' εὐρύτερνος ἐναντίον Ἀτρυτώνῃ δέρκεσθαι μενέαιεν, ἀδείμαντός περ ἐοῦσα, οὔτε κασιγνήτῳ κέλετο, κρατερόφρονι φωτὶ, χρυσογόνῳ Περσῇ φονευομένην περ ἰδέσθαι, ἀλλὰ δόλῳ θήρειον ἀφήρπασεν αὐχένα κούρης, ἥκα μάλ' ἐξόπιθεν γαμψώνυχον οὐ προΐδουσης ἀμφιβαλὼν ἄρπην Κυλληνίδα λευκανήσι.

(550) Τῆς δ' ἄρα καὶ φθιμένης περ ὀλέθριος ἔσκεν ὀπωπὴ, καὶ στυγεροῦ Κρονίδαο μολεῖν ὑπὸ δῶμα κελαινὸν πολλοῖς αἴσιμον ἔπλετ' ἐναιρομένοις ὑπὸ νεκρῆς. Ἀλλὰ τότε αἰλιαλόνδε φόνῳ πεπαλαγμένος ἥρως ἐλθὼν, εἰσόκε λύθρον ἀποπλύνειε θαλάσση, θερμὴν ἐξ ὁμάδου κεφαλὴν ἔτι καὶ τρομέουσιν Γοργεῖν κατέθηκεν ἐπὶ χλοεραῖς βοτάνησιν. Ὅφρα δ' ὁ γ' ἐν δίνῃσιν ἀναψύχεσκε θαλάσσης, στεῖχων ἔκ τ' ὀλοοῖο πόνου δολιχῆς τε κελεύθου, τόφρα δὲ πορφυρέοιο διαινόμενοι κορέσαντο αἵματος οἱ ῥα κέχυντο χαμαὶ ὑπὸ κράτι θάμνοι. Ἀμφὶ δ' ἄρα σφίσιν αἶψα θοαὶ πόντοιο θύγατρες λύθρον ἐπεσσύμεναι θάμνοις περιπήγνυον αὔραι· πῆγνυτο δ' ὥστε σε πάγχυ λίθον στερεὴν οἷσασθαι· οὐδ' ἔτ' ἔην οἷσασθαι, ἐπεὶ στερεὴ λίθος ἦεν.

(600) Ἐκ δ' ὄλεσεν βοτάνης ὑγρὸν δέμας ἀλλὰ καὶ ἔμπης ὀλλυμένης πάμπαν βοτάνης οὐκ ὤλεσεν εἶδος. Τὴν μὲν ἄρα χροίην ἐξ αἵματος ἔσχεν ἐρυθρὴν, ἀμφασίῃ δ' ἥρῳα λάβε θρασύν, ὡς ἐνόησεν ἐξαπίνης μέγα θαῦμα· τὸ καὶ πέλας αἶψα κιοῦσα διογενὴς πολύμητις ἐθαύμασεν Ὀβριμοπάρτη. Θῆκε δ', ἀδελφειοῦ κλέος ἄφθιτον ὡς κε πέλοιτο, αἰεὶ κουράλιον προτέρην φύσιν ἀλλάσσεσθαι. Ἐν δὲ βίῃν οἱ δῶκεν ἀπειρεσίην Ἀγελείῃ, φῦλα φυλασσέμεναι κρυερὴν ἐς δῆριν ἰόντα, ἢ δολιχὴν ἔρπων ἐς ἀταρπιτὸν εἴ μιν ἔχει τις, ἢ περόων ἄλα δῖαν ἐϋσσέλμῳ ἐνὶ νηϊ. Καὶ γὰρ Ἐνυαλίοιο θοὸν δόρυ μαινομένοιο καὶ λόχον ἀνδροφόνων φεύγειν ἄπο ληϊστήρων, καὶ πολὺν Νηρῆα κυκώμενον ἐξυπαλύξαι ἐσθλὴ κουραλίοιο βίῃ θνητοῖσιν ὁπάσσει. Γλαυκὴν δ' ἐγρεκύδοιμον ἀταρβέα Τριτογένειαν σφωϊτέρων καμάτων ἐπαμύντορα κικλήσκουσι. Φάρμακα δ' ὅσα πέλονται ἀτάσθαλα καὶ κατάδεσμοι ἀραί τ' ἀγνάμπτοισιν Ἑριννύσι πάγχυ μέλουσιν, εἴτε μύσος κεύθων οἰκοφθόρον οὐκ ἐνόησεν ἀνὴρ, εἴθ' ὅσα λύματ' ἐπὶ σφίσιν ἢ δ' ἐπαισίδας σκέτλιοι ἀλλήλοισι μεγαίροντες τελέουσιν, πάντων ἀντίλυτρον δήεις κρατερώτατον εἶναι. Κόψας δὲ σπείρειν ξανθῇ Δημήτερι μίσγων, καὶ τοὶ λοιγὸν ἅπαντα τεῆς ἀπάτερθεν ἀρούρης αὐχμούς τ' ἐξελάσει σταχύων γλάγος ἐκπίνοντας ἀτηρὴν τε χάλαζαν, ἀπειρεσίοισι βελέμενοις ἀγρῷ τραῦμα φέρουσιν ἀμήχανον ἐξακέσασθαι. Βρωτήρων τ' ἐπὶ τοῖσι γένος πάντων ἀλαπάξει, εὐλὰς τε κάμπας τε καὶ αἰθερίην ἐρυσίβην, ἢ τε κατ' οὐρανὸν παμένη ποτὶ καρπὸν ἐρυθρὴ ἀμφὶ περὶ σταχύεσσι περισμύχουσα κάθηται. Ἐκ τε μυῶν ἀγέλας, ἔκ τ' ἀκρίδος ἄπλετον ἔθνος ῥαίσει, καὶ Κρονίδαο παραΐσσοις κεραυνοί, παιδὸς ἐοῦ κλέος ἔρξαι ἐτώσιον ἀζομένοιο. Κεῖνο πολὺ πρῶτιστον ἀνερχόμενος περάτηθεν κουράλιον θνητοῖσι φέρων πόρεν Ἀργεῖφόντης. τὴν δ' ἀκρήτοιο μετ' οἴνου πινέμεν αἰεὶ μέννεο πευκεδανῆς ἔνεκ' ἀσπίδος, ὥσπερ ἔειπον.

(600) [ἀχάτης] Καὶ πολυειδέα πῖνε μετ' ἀκρήτου Βρομίοιο μορφὴν παντοίην ἐπιειμένον ἐσθλὸν ἀχάτην. Πολλὰ μὲν οὖν ῥέα γ' ἐστὶν ἀχάτου χρώματ' ἰδέσθαι· ἐν γὰρ οἱ δήεις ὁρώων ὑάλωπιν ἴασπιν σάρδιά θ' αἱματόεντα καὶ αἰγλήεντα μάραγδον.

(600) Ἐν δ' ὁ γε μιλοπαρῆος ἀτὰρ καὶ χαλκὸν ἐν αὐτῷ δήεις καὶ χροίην ἐαροτρεφὲς μήλοιο. Ἄλλ' οἷος πάντων προφερέστατος, εἴ κέ μιν εὐρὴς εἶδος ἔχοντα δαφοινὸν ἀμαιμακέτοιο λέοντος τῷ

καί μιν προτέροισι λεοντοδέρην ὀνομῆναι ἦνδανεν ἡμιθέοισι, κατάστικτον σπιλάδεσσι πυρσῆσιν λευκαῖς τε, μελαιομέναις χλοεραῖς τε. Τὸν δ', εἰ σκορπεῖην ὀλοφυρόμενός τις ἄκωκῆν ἔλθοι, ἀερτάζειν περὶ ἔλκεϊ κέκλεο λυγρῶ ἢ μιν ἐπιπλάσσειν· ἀπὸ γὰρ μινύθουσιν ἀνῖαι.

- (600) Ἵμερτόν τε γυναιξὶ δυνήσεται ἀνέρα θεῖναι, καὶ θέλξεις μύθοισι βροτούς, καὶ πάντα κομίζων ὅσσα κεν αἰτήσεται ἀφίξει οἴκαδε χαίρων.
- (600) Καὶ νούσῳ κάμνοντα σωθῆναι θέμις ἐστίν, ὅς μιν ἐνὶ σφετέρῃσι λαβὼν χεῖρεσσι κατάσχη· εἰ δὲ Ζεὺς τοι τὸν γε βιωσέμεν ἀρνήσεται, ἀλλὰ νόει σὺ τεῆσιν ἐνὶ φρεσίν, οὐνεκεν αὐτῷ ῥῆξε λίνον Κλωθῶ· τὸ δέ κ' ἔρχεται ὕστατον ἡμαρ.
- (600) [ἔτι περὶ τοῦ ἀχάτου] Εἰ δὲ πυριφλεγέθων ἑτερήμερος ἄνδρα θαμίζων ἢ κρυερὸς μάρπτων πυρετὸς παραδηθύνῃσιν, ἡὲ τεταρταίης πῆμα βραδύ, μή ποτε λήγειν βουλομένης, ἀλλ' αἰέν, ὅπῃ πελάσῃσι, μενούσης, τόνδε σύ γ' ἰᾶσθαι δι' ἀμύμονος ἀντιαχάτου· οὗτος γὰρ πυρετῶν πολὺ φέρτερος. Αἶψα δὲ σῆμα ἐξερέω, τό περ ὦκα βίην δείκνυσι λίθοιο.
- (600) Ἐν γὰρ μιν κεράεσσι βαλὼν μέσον ἐσπομένοισι, τυτθὸν ἀνασχέσθαι· τὰ δὲ τήκεται ἔνδοθι πάντα. Οὐ μὲν τοι καὶ τόνδε πρὸς ἔρπετά φημι δύνασθαι, ἀλλ' ἕτερον δώσω χατέοντί τοι ἱητήρα οὐρανόθεν γεγαῶτα· σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο μῦθον.
- (650) Εὖτε γὰρ αἰγλήεν σφέτερον δέμας εὐρύστερνος Οὐρανός, ὦμηστῆρος ὑπαὶ παλάμῃσι Κρόνοιῳ δηωθεὶς εἰλιξεν ἀπειρεσίῃν ἐπὶ γαῖαν, αἰθέρος ἐκ δίης πεσέειν οὐδάσδε μενοινῶν, ὄφρα κε πάντ' αἴδηλα πολύτροχον ἀμφιπετάσας, νῶτον ἐὸν τεύξαι, μηδ' Οὐρανοῦ ἀστερόεντος θυμὸν ἀνιήσας Κρόνος οὐρανὸν εἰσέτι ναίῃ· δὴ ῥα τότε' ἀμβροσίῳ κατειβόμεναι φορέοντο αἵματος ὠτειλῇθεν ἐπὶ τραφερὴν ῥαθάμιγγες, τὰς οὐ μόρσιμον ἦεν ἀπ' ἀθανάτοιο κιούσας σώματος ὄλλυσθαι· μενέμεν δ' ἐριβώλακι Μοῖραι ἐν γαίῃ προγόνοιο θεῶν σόον αἶμα κέλοντο. Μεῖνε μὲν οὖν, αὖτον δὲ πυρίγληνοι θέσαν ἵπποι Ἡελίου· καὶ κέν τις ἐπιψαύων ἐρίσειε λαῶν ἔχειν ἐνὶ χερσίν, ἔχοι γε μὲν αἶμα πεπηγός.
- (650) Ἐν γὰρ οἱ χρῶς αὐτὸς ἐτήτυμον αἵματός ἐστιν, ἐν δὲ καὶ ὕδατι ῥεῖα δαμασθεὶς ἀτρεκέες αἶμα γίνεται· αἱματόεις δὲ καὶ οὐνομα λαῶς ἔτ' ἀνδρῶν ἐκ προτέρων κέκληται· ἀκήρατα δ' οὐνεκ' ἔοικε φάρμακ' ἔχειν, νημερτὲς ἀπόρροϊάν μιν αἰδοὶ οὐρανίην κλείουσιν ἐς ἀνθρώπους ἀφικέσθαι. Οὐ γὰρ ὅ γ' οὔτε νέην ἐθέλει θνητοῖσιν οἰζὺν ἔρχεσθαι ποτὶ ὅσσε, παλαιότερην δ' ἀπερύκει πινόμενος λευκοῖο μετὰ γλάγεος· κεράσας δὲ ἰχῶρι σφετέρῳ γλυκερὸν μέλι, τὴν δὲ δαμάσας ἐκ βλεφάρων ἀπὸ πᾶσαν ἄγεις νόσον· ἀσχαλάα γὰρ εἴργεσθαι θνητοὺς ὀράαν ἐρατεινὰ πρόσωπα πρεσβυτάτου μακάρων ἀστροβλεφάρου βασιλῆος. Καὶ γλήνῃσι τεῆσιν, ὁμιλήσας κυλίκεσσι· ***** ἀνέρος αἰδοίων ἄκος ἔσσεται, ὅς κε πίῃσι.
- (700) Καὶ μιν ἐγὼν Αἴαντι δαΐφροني πόλλ' ἐπέτελλον, ἔντεσι δηρινθῆναι ἀμύμονος ἀμφ' Ἀχιλλῆος ἐσσυμένῳ, νίκης ἐπαρηγόνα χεὶρὶ κομίζειν. Καὶ κεν Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἀντίον αὐτῷ κῦδος Ἀθηναίῃ περ ἐλέπτολις ἐγγυάλιξεν· ἀλλ' οὐ οἱ μοῖρ' ἔσκε παραιφαμένοιο πιθέσθαι· τοῦνεκα θεσπέσιόν μιν ἀνὴρ ἀθέριζεν ὄνειαρ, λάζετο δ' οὐλοδὸν ἄορ. Ἀτὰρ σύ γε τοῖο μὲν αἴσαν ἄζεο, πρὸς δὲ μέλαιναν ὀλισθηροῖο γενέθλην ἔρπετοῦ αἱματόεντα δαεὶς λίθον, αἰὲν ἐταίρους πινέμεναι νύμφαις ἐνὶ νηϊάδεσσι κέλευε. Καὶ μὲν ἐγὼ λαιψηρὸν ἐμὸν θεράποντα Δόλωνα αὐτοκασιγνήτῳ μεμαῶς φίλον Ἑκτορὶ θεῖναι, πρόφρων ὥπασα λαῶν Ὀλύμπιον αἰτήσαντι· αὐτὰρ ὅ γ' ἐξαπίνης Τρώων προπάροιθεν ἀπάντων Ἑκτορὶ πατρί τ' ἐμῷ κεχαρισμένος ἔπλεθ' ἐταῖρος. Τοῖο δ' ἔκῃτ' ἐκεῖνος ἀμοιβήδην ἀρέσασθαι ἰέμενος, λιπαραῖον ἐπὶ κλησὶν παρὰ πατρὸς ὥπασεν ἀφνειοῖο λαβὼν λίθον, ὃν ποτ' ἄρ' αὐτὸς ἐλθὼν Ἰλίοθεν κρατερόν μετὰ Μέμνονα κῆρυξ, σήματ' ἐμεῖο πορόντος ἀνευρὼν Ἀσσυρίῃθεν χρυσοῦ τιμήεντος ἀρείονα δεῦρο

κόμισσε, μυρία κείθι μάγοισι πορών πολυῖδοσι δῶρα. Εἰ δ' ἄγε δέχνησο μῦθον· ἐγὼ δ' ἐδάην, τά κε λέξω. Πρῶτα μὲν οὖν σπένδοντας ἀναιμάκτων ἐπὶ βωμῶν —οὐ γὰρ ἄγειν θέμις ἐστὶ θυηλὴν ἐμψύχοιο— Ἥλιον εὐρύοπα κλῆζειν ὕμνοισιν ἄνωγα καὶ χθόνα πείριαν, πάντων τροφὸν οὐθατόεσσαν.

(700) Δεύτερον αὖτ' αἴθωνος ὑπὲρ λίθον Ἥφαιστοιο τήκειν, ἡδεῖη ταναοὺς θέλγοντα δράκοντας ὁδμῇ, τὴν ἄρα κείνοι ἀνερχομένην ἐσορῶντες, σπερχόμενοι ποτὶ βωμόν, ἀολλέες ἐκπρομολόντες χηραμόθεν, ῥῶνται ἐφερπύζοντες ἅπαντες. Αὐτὰρ ἔπειτα λίνιοι νεόπλυτα φάρεα κοῦροι ἐσάμενοι τρεῖς, ὅξυ φέρων ἄμφηκες ἕκαστος ἄορ, ἀναρπάζειν ὄφιν αἰόλον, ὅς κε μάλιστα κνίσσης ἱμεύρων πυρὸς ἐγγύθι δινεύῃσι. Τοῦ δὲ διαμελεῖστί δαΐζειν ἐννέα μοίρας· τρεῖς μὲν ἐπὶ κλῆσιν πανδερκέος ἡελίοιο, τρεῖς δ' ἐτέρας γαίης ἐριβώλου λαοβοτείρης, τρεῖς δὲ θεοπροπίης πολυῖδμονος, ἀψεύστοιο· τὰς δὲ λέβης κεράμοιο τετυγμένος αἵματοέσσας δεξάσθω· καὶ δῶρον ἐλαῖνον Ἀτρυτώνης ἡδὲ μέθυ Βρομίοιο καλεσσιχόρου καταχεύειν, ἐν δ' ἄλλας ἀργεννοὺς βαλέειν, θεράποντας ἐδωδῆς· ἐν δὲ σφιν καὶ δριμύν ἐπήλυδα κόκκον ἄνωγα μῖξαι ῥυσοχίτωνα, μελαγχροίην, ἐρίτιμον· ἐν δὲ καὶ ὅσα περ ἄλλα μετ' ἀλλήλοισι μιγέοντα ἥμερον ἐσπέμπουσιν ἐδητύος ἀνθρώποισιν.

(700) Ὅφρα δ' ἐνὶ τρίποδος κρέα γαστέρι δάμνατ' ἐόντα, τόφρα δὲ κικλήσκων μακάρων ἄρρηκτον ἐκάστων οὔνομα· τέρπονται γάρ, ἐπεὶ κέ τις ἐν τελετῇσι μυστικὸν ἀείδῃσιν ἐπώνυμον οὐραυνίωνων. ἀρᾶσθαι δὲ Μέγαιραν ἀπόπροθι παφλάζοντος σευέμεναι τρίποδος κακομήχανον· ἐς δ' ἄρα τοὺς γε πνεῦμα διῖπετὲς ἔνδον ἄγειν ἱεράς ἐπὶ μοίρας. Ὅπότε δ' ἐψομένοισιν ἐπὶ κρεάεσσιν ἵκηται, δαίνυσθαι τότε ἔπειτα κορέννυσθαι μεμαῶτας αὐτόθεν ἐκ τρίποδος· τὰ δὲ λείψανα γαῖα καλύπτει· καὶ σφιν ἐπισπεῖσαι λευκὸν γάλα καὶ μέθυ ἡδὺ καὶ λίπ' ἐπήρατον αὐτε μελίσσης ἄνθιμον εἶδαρ καὶ στέψαι πλέξαντας ἀκρόδρυα καρποφόροιο παρθενικῆς ἀφελόντας ἐλαίης, ἀμφὶ δὲ κόρσαις σφωῖτέρας πέπλους ἐλέειν οἰκόνδε κiónτας· μηδὲ μεταστρωφᾶσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπονόσφι τράπησθε, ἀλλ' αἰεὶ προτέρην ἐς ἀταρπιτὸν ὅσσε φέροντας ἔρχεσθ' ἐς μέγαρον μηδὲ προτιμυθήσασθαι, εἴ κέν τις ξύμβληται ὁδίτης ἔστ' ἂν ἵκησθε ἐς δόμον· ἔνθα δ' ἔπειτα θυηλὰς ἀθανάτοισιν ἐξαῦτις ῥέζοντας ἀρώματα ποικίλα καίειν.

(750) Ταῦτ' ἐγὼ ἐκτελέσας, ὅσα τ' ἔσσεται, ὅσα τε κοῦφοι ὄρνιθες κλάζουσιν, ἐπίσταμαι, ὅσα τε θῆρες ὠμησταὶ τετράπεζοι ἐνὶ σφίσιν ὠρύονται. Ἔνθεν ἐγὼν ἐδάην καὶ Βακχικὰ νεβρίτῃα δῶρα λίθου, Βρομίῳ κεχαρισμένα· τόν περ ἔχοντες, ἄνθρωποι, θύοιτε· καὶ ἀράων αἴουσιν Οὐρανίδαί. Γυμνῷ δὲ ῥάχιν ποδὶ πευκεδανοῖο εἴ κέν τις θλίψας ὄφεως διὰ σάρκατος ἀκάνθη δηωθῇ σφετέρας, ὀδυνήφατος ἔσσεται αὐτῷ νευρίτης. Ἐρδει δ' ἀλόχῳ πόσιν ἡμερόεντα.

(750) Ἔνθεν καὶ κατένωπα κελαινῆς ἀσπίδος ἔγνων καρτερὰ φάρμακα σεῖο, βροτοσσόε θέσκελε πέτρη, τῆς ὄνομα χροῖή τε πέλει χλοεροῖο πράσοιο. Ἔνθεν καὶ σέο, διὲ χαλάζι ε , πειρηθῆναι ἐν θυμῷ βαλόμην, καὶ σευ μένος εὖρον ἄριστον.

(750) Ἀμφω γὰρ καὶ νοῦσον ἀναψύχεις πυρόεσσαν καὶ μοι σκορπιόθεν βεβολημένῳ ἦρα κομίζεις. Λητοῖδης ἔο μὲ <ν> χρημοῦ, Ποιάντιος ἥρωος ἐσσυμένος τάδε πάντα <μ> ἀμήχανά φησι πιφαύσκειν Αὐτοκασιγνήτην κεχολωμένος Ἀργυρότοξος Κασσάνδρην ἐκέλευσεν ἀκουόντεσσιν ἅπιστα θεσπίζειν Τρώεσσιν ἐτήτυμά περ φρονέουσιν· Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ πρόσθεν ἀπώμοσα καρτερόν ὄρκον, ψευδέα μὴ ποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισι. Καὶ νῦν ἀτρεκέως μάλα τοι λέξαντος ἕκαστα ἡμετέροις, ἥρωος ἐκατηβόλε, πείθεο μύθοις. Ὡς ἄρ' ἔφη Πριάμοιο διοτρεφέος φίλος υἱός, ἀτρέστου θεράποντι φέρων χάριν Ἡρακλῆος· νῶϊ δὲ ποιήεσαν ἐς ἀκρώρειαν ἰοῦσι τρηχεῖαν μάλα μῦθοι ἀταρπιτὸν ἐπρήνναν.